

KIO KAN

Zrádné vody

ELIZABETH
LOWELL

Copyright © 2014 by Two of a Kind Inc.

Translation © Hana Černá 2018

Copyright © ALPRESS, s. r. o.

Všechna práva vyhrazena.

Žádnou část knihy není dovoleno užít
nebo jakýmkoli způsobem reprodukovat bez písemného
souhlasu držitele práv, s výjimkou krátkých citací
nebo odkazů, které tvoří součást kritického hodnocení.

Tato kniha je zcela fiktivním dílem.
Jména, místa, události a nehody v ní popsány jsou buď
produktem autorčiny představivosti, anebo jsou užity
fiktivně. Jakákoli podobnost se skutečnými osobami,
ať živými, či mrtvými, a skutečnými událostmi
je čistě náhodná.

Z anglického originálu Night Diver
přeložila Hana Černá

Redakční úprava Hana Porebská

Grafická úprava obálky Tomáš Řízek

Vydalo nakladatelství Alpress, s. r. o., Frýdek-Místek,
v edici Klokan, 2019

shop@alpress.cz

Vydání první

ISBN 978-80-7633-018-4

Úvod

VE CHVÍLI, KDY KATE DONNELLYOVÁ USLYŠELA v telefonu bratrův rozjařený hlas, litovala, že nezapnula hlasovou schránku. Milovala Larryho, bohužel dnes pro něho neměla dobré zprávy. A navíc ji mučil strach.

„Chceš říct, že je všechno v pořádku, vid’?“ spustila.

„Kdybys tady byla, pak jo.“

„Ne,“ pokračovala ostřeji, než měla v úmyslu, „zrovna jsem dokončila práci s jedním velice nervózním majitelem galerie.“

„No vidíš, potřebuješ si oddechnout pod blankytnou oblohou na bílých plážích u teplého moře a –“

„Nepotřebuju.“ Kate zamrazilo. Tropický ráj na ostrůvku St. Vincent byl příčinou jejích zlých snů.

„No tak, Kate,“ naléhal Larry. „Musíš se z toho dostat. Stalo se to před patnácti lety...“

„Tys u toho nebyl. Já ano,“ odsekla.

„Přísahám, že nebudeš muset na moře.“

A neutopím se.

Kate se několikrát zhluboka nadechla a mlčky naslouchala bratrovým prosbám. Jeho ujišťování pomalu pronikalo do mysli hlouběji a potlačilo děsivé vzpomínky na smrt rodičů. Přestala zírat z okna na město ponořené do vlhkého smogu a poslouchala Larryho hlas, přerušovaný praskáním v satelitním spojení.

„Jsme v bezvýchodné situaci, a pokud nepřijedeš, můžeme celý podnik zabalit.“

„V bezvýchodné situaci? Účetní doklady přišly před dvěma dny a ještě jsem je nestačila ani seřadit. Jsem celé dny v práci. Ty plesnivé krabice plné účtenek a nákupních seznamů se vlastně ani nedají nazvat doklady, Larry.“

„Já vím a omlouvám se. Zabralo mi spoustu času dát je vůbec dohromady. Víš, že papírování a čísla mi nic neříkají.“

„Jsi zodpovědný za celou záchrannou akci, což znamená, že řádně vedeš účetnictví, nebo si na to někoho najmeš.“

„Po tvém odjezdu jsem se na to vykašlal a sama víš, že děda účty a uzávěrky nenávidí. Umím jen to, co jsem pochytil od tebe. Jsem potápěč, ne podnikatel.“

Kate zavřela oči. Objevil se před ní malebný ostrůvek uprostřed tyrkysově modrého Karibského moře. „Tvůj nezájem o vedení účetnictví jsem pochopila už v deseti letech, proto jsem vzala odpovědnost za *Moon Rose Limited* na sebe.“ Rodinný podnik na záchranu podmořských pokladů nijak zvlášť nevynášel, tak akorát na živobytí.

„Jsem ti za to vděčný. Právě proto tě potřebujeme, ségro. Jestli nám nepomůžeš, končíme a dědu to zabije.“

Kate cítila, že se dveře pasti zavírají. Jako by bezmocně klesala na mořské dno. Do konce života by se nevypořádala s výčitkami, že rodinný podnik zkrachoval jen proto, že nedokázala překonat strach z návratu na místo dávné tragédie.

Taktak přežívám. Útěk nic nevyřešil, možná ty noční můry zmizí, když zvednu hlavu z písku a překonám strach. V Jižní Karolíně mě nic nedrží – nemám v bytě ani kytky. A konec konců jsem si slíbila dovolenou.

Otrásla se. Pobyt na St. Vincentu neviděla jako dovolenou. Dennodenně si bude připomínat, před čím celých

patnáct let dospělého života marně utíkala. Dospělé já naléhalo, že se musí s tragédií vyrovnat, desetileté děvče v ní při vzpomínkách vzlykalo hrůzou.

Do velkých oken bytu vysoko nad městem nemilosrdně pražilo zapadající slunce, kdežto v Kateině duši vládly stíny.

„Snad sis našla aspoň chvíli na přečtení smlouvy,“ vytrhl Larry sestru ze zamyšlení.

„To ano. Neměl jsi ji podepisovat.“ V té chvíli už cítila, že ztrácí sílu vzdorovat, ale nemínila se úplně vzdát.

„Žebráci si nevybírají. Buď Britům ten údajně španělský vrak najdeme a vyzvedneme poklady, nebo firma skončí a *Golden Bough* prodáme.“

„To by dědu zničilo,“ povzdechla si Kate sklesle. „Larry, já vedu účetnictví malým firmám a nedokážu zázraky. Měl ses ozvat dřív, už před podpisem smlouvy.“

„Pokoušeli jsme se tě kontaktovat, jenže jsi zrovna někde v Yukonu učila domorodé řezbáře podnikat. Po téhle zkušenosti bude pro tebe práce pro rodinnou firmu zábava. Prosím, Kate... Jsi naše poslední naděje.“

Kate zavřela oči vzpírala se něčemu, o čem předem věděla, že přijde. „Naděje? Jsi optimista, Larry. Schválili vám provozní zálohu?“

„Ještě ne. Britové sem posílají nějakého nadšence, účtaře C. Holdena vyhodnotit, zda se vůbec vyplatí nalít do projektu další prachy. A blíží se bouřková sezona.“

Kate zamrazilo. „Bouři na St. Vincentu jsem zažila na vlastní kůži,“ pronesla stroze.

„No, takže chápeš. Jsme pod příšerným tlakem. Tobě se jistě podaří toho Holdena přesvědčit, že firma šlape. Vyznáš se v číslech jako nikdo jiný.“

„Larry...“

„Myslím to vážně. Jsi skvělá účetní, Kate.“

Past sklapla. „Kdy se ten člověk objeví?“

„Zítřa. Tvůj let jsem načasoval stejně, takže po příletu ho budeš moci rovnou ubytovat ve srubu, který jsme si na začátku akce pronajali. Setkám se tam s vámi a odvezu Holdena na *Golden Bough*. Jestli tě stále pronásleduje strach z vody, můžeš celou dobu zůstat na pobřeží.“

Strach... Jak slabý výraz pro stav hrůzy, při němž ji polévá ledový pot.

„Tak dobrá,“ souhlasila rychle z obavy, že by ji v příštím okamžiku mohla opustit odvaha, „přemluvil jsi mě, ale odmítám spát na lodi.“

„Vřelé díky, ségro! Jasně, zabydlíš se v domku. Na lodi stejně není volno, když jsme teď rozšířili posádku. Požádám někoho, aby zásobil lednici jídlem...“

Kate už neposlouchala. Ulevilo se jí, že nebude muset trávit čas na palubě čehokoli, co se pohybuje na vodě – nebo v případě rodinného podniku klesá ke dnu. Po zběžném prolistování dokladů si nedělala naději, že by se ho podařilo zachránit. Účet vyluxovaly výplaty, zásoby kyslíku, jídlo a pohonné hmoty, údržba, splátky úvěru a tisíce dalších výdajů. Tři generace Donnellyových riskovaly životy a lily peníze do jednadvacetimetrového požirače jménem *Golden Bough*. Loď byla až do oné tragické noci Kateiným domovem.

Nemysli na to, kárala se v duchu. Už jsi Larrymu slíbila, že pomůžeš – však mu bylo znát na hlase, že mu ze srdce spadl obrovský kámen.

„... a tvým úkolem bude krýt rodině záda před dotěrnými Brity. Dokážeš s čísly hotové zázraky.“

Kate se chystala protestovat, nadšený bratr ji však nepustil ke slovu. Jeho chválu poslouchala napůl ucha, nakonec byla ráda, že překonal poráženeckou náladu. Uvažovala, jak asi vypadá ten pronajatý domek – nebo srub – na pobřeží. Děda Donnelly nerad investoval do čehokoli na pevnině.

„Nemíním se potápět,“ využila pauzy, když se Larry nadechoval.

„Nemusíš ani na palubu, když nebudeš chtít. Hergot, ségro, ale jestli navlečeš neopren, nezbude ti čas na účetnictví a skončíme v hajzlu.“

„Kdybys viděl čísla, pochopil bys, že tam už jsme.“

„Ani tak ti nedovolím jít do vody.“

„Fajn. Nějakou dobu tam zůstanu, ale nanejvýš dva týdny... možná tři.“

„Jsi ta nejbáječnější ségra. Rezervoval jsem ti letenku na zítřek na devět. Před letištěm najdeš zaparkovaný pickup s popisem cesty ke srubu. Má vlastní molo, takže je snadné nastoupit do člunu nebo z něj vystoupit.“

Kate se zamyšleně dívala na telefon. Když si brácha dal práci zařídít vše do detailu, pak je skutečně v úzkých.

„Tak šťastný let a zítra se uvidíme. Moc se na tebe těším,“ doslova zazpíval Larry, a než mohla Kate něco říct, případně změnit rozhodnutí, ukončil hovor.

Larry a děda Donnelly si byli v mnohém podobní. Děda pátral po podmořských pokladech celá desetiletí a nabyl oprávněné sebevědomí. Larrymu přálo štěstí spíš v kartách.

Je smutné, že rodiče už nemůžou sdílet radost z nových nálezu.

Kate zabouchla dveře za trýznivými vzpomínkami, nemá čas se v nich utápět. Nejprve ověří, zda Larry skutečně rezervoval letenku. Jistě to měl v plánu, ale vidina dobrodružství v mořských hlubinách snadno přehlušila myšlenky na jiné povinnosti.

Letenku měla připravenou v rezervační kanceláři.

Úniková cesta se zavřela. Zhluboka dýchej a uklidni se.

Chvilí tupě hleděla do prázdna, ale nakonec se zvedla a šla balit. Ani při tom nepřemýšlela, byla zvyklá cestovat a v kufru měla stále připravené základní potřeby. Jen

pracovní kostýmek vyměnila za šortky, přihodila plavky, dlouhé lehké kalhoty, nějaké blůzky, klobouk a opalovací krém. Tentokrát nemíří za drobnými podnikateli, aby je vytáhla z finančních malérů.

Zaklapla kufr a upřela zachmuřený zrak na dvě krabice „účetní dokumentace“ doručené před dvěma dny. Co se týká vedení účetnictví, povýšil Larry striktní zásady na jistý druh umění. V případě, že se někdo rozhodne zkontrolovat výdaje, nezbude mu než nejdříve několik dnů třídit doklady.

Na tom vlastně už nezáleží. Nedávno podepsanou smlouvou si rodinná společnost Moon Rose Limited podřezala větev. I kdyby objevili nejbohatší galériu na světě, vyzvednutý poklad shrábnou Britové. Donnellyovým uhradí náklady a přidají tři procenta z čistého zisku. Některé předměty případnou muzeím, čímž se zisk z nálezů pocho-pitelně sníží.

Katy nechápala, jak mohl Larry podepsat tak nevýhodný kontrakt.

Při úklidu bytu – nerada se totiž vracela do nepořádku – uvažovala, jak rodině pomoci. Po koupeli nastavila budík a sotva položila hlavu na polštář, propadla se do živých snů.

Tyrkysové moře jiskřilo pod slunečnou oblohou a loď se líně houpala na vlnách omývajících bělostnou pláž. Rodiče se připravovali k ponoru. Dobírali si jeden druhého, naposled kontrolovali potápěčskou výstroj... Najednou se smích proměnil v bezmocný křik, když se obou zmocnila neviditelná ruka zrádného oceánu a nemilosrdně je táhla ke dnu. NE, NE... Kate k nim marně vztahovala ruce.

Probrala se zalitá ledovým potem a se sevřeným hrdlem, srdce jí divoce bušilo, že se nemohla ani nadechnout. Ohlušovalo ji pronikavé řinčení budíku.

Byl to sen – pouze další noční můra.

Už si na ně měla zvyknout. Od oné strašlivé noci, kdy nemohla zachránit tonoucí rodiče, neprožila jedinou klidnou noc.

Noční potápění je nebezpečné.

A nyní souhlasila s návratem do míst, kde před patnácti lety totálně selhala...

1

HOLDEN CAMERON SE ROZHLÍŽEL po skromném letišti na ostrůvku St. Vincent očima světoběžníka, zvyklého na život a práci ve válečných zónách. Každý pohyb či gesto cestujících vnímal instinktivně jako hrozící nebezpečí. Ne že by nějaké čekal, ale naučil se, že smrt přichází znenadání.

Jsi penzionován ze zdravotních důvodů, připomněl si v duchu. Stal ses obyčejným poradcem a míříš na inspekci do rodiny zlodějů.

Bystrý člověk by zpozorněl. Holden nepřežíval v nečinnosti. Ostrá bolest v levém stehně zasaženém střepinou částečně ustoupila, ale po dlouhém letu a zvláště při potápění se staré zranění velmi intenzivně připomínalo. Masíroval si bolavé místo a uvažoval, kdo z místních v příletové hale je jeho průvodcem. Většina měla na sobě pohodlné barevné haleny umožňující přežít zdejší věčné vedro. Jedinou výjimkou byl šedovlasý, průsvitně bledý Angličan, Holdenův spolucestující z Heathrow.

Toho chudáka co nevidět skolí infarkt. Oblek byznysmena z londýnské City není do zdejšího klimatu zrovna to pravé, na druhé straně člověk musí domorodcům aspoň vzhledem projevit patřičnou nadřazenost.

Holden s pobaveným výrazem odtrhl zrak od podivného Angličana a prohlížel si obličeje těch, co mezi pasažéry vystupujícími z letadla hledali známé tváře. O Holdena nikdo nejevil zájem, vybočil tedy z hlavního proudu a postavil se

ke zdi, odkud mohl sledovat okolí a čekat, až si ho někdo všimne. Přitom nespouštěl pohled z rušného davu – melodický jazyk uklidňoval jak pleskání vln na pláži tonoucí v měsíční záři.

Téměř všichni na letišti měli černé vlasy jako on, jen trochu víc kudrnaté. Zato barva pleti se pohybovala v celé škále hnědé jako důsledek staletého míšení bílých Evropanů s Afričany, původními otroky. A co nezvládla genetik, dokonalo tropické slunce.

Vtom se v Holdenově zorném úhlu mihl rusý ohon neformálně oblečené, poněkud nervózní mladé ženy. Zdálo se, že barva vlasů je přirozená. Tenké pramínky se ve vlhkém klimatu kroutily a lepily se jí na tvář a krk. Světlou pleť zdobily pihy. A postavou by tahle rusovláska mohla snadno konkurovat exotické tanečnici.

Holden měl sice rád ženy všech tvarů, barev, ale pro rusovlásky měl slabost. Tyrkysově modré oči se u něho na okamžik pátravě zastavily, vzápětí ale žena přesunula pozornost jinam.

Škoda, prohlížel si ji přes sluneční zrcadlovky. Nebylo by marné strávit s ní pár líných týdnů na ostrově, počítat a líbat pihy na nosíku. Bohužel mě vyslali došlápnout si na potápěčskou sebranku, co si přivlastňuje víc, než jí patří. Lidská hamižnost je stejně spolehlivá jako zemská přitažlivost.

Přešlápl, aby odlehčil poraněnou nohu, a trpělivě čekal. Jestli se k němu nikdo z *Moon Rose Limited* nepřihlásí, bude to považovat za další důkaz o nespolehlivosti firmy.

Barevný dav se hemžil jak rozčeřená vodní hladina a Kate se marně rozhlížela po Angličanovi světlé pleti.

Zmeškal let? Tuhle myšlenku hned zavrhla, protože dočvilnost a preciznost patří k typickým znakům účetních. To nejspíš Larry popletl hodinu, nebo dokonce den příletu. Potápěči se pohybují poněkud mimo čas. Ona i bratr se narodili na palubě *Golden Bough* a tam také vyrůstali.

Kate byla schopná přeřadit a přizpůsobit se kterékoli kultuře, v níž se ocitla, avšak Larry... Pro Larryho existovalo pouze *později, mnohem později a nikdy*.

Kate opět zapátrala pohledem mezi Evropany, kteří přiletěli na ostrov. Opodál se opíral o stěnu chlapík a přes sluneční zrcadlovky pozoroval mumraj v příletové hale. Na přísného účetního měl podle Kateina úsudku příliš vysportovanou postavu. Břicháč v plátěném obleku mluvil jazykem..., že by rusky? Dalšího muže, doprovázeného oplácanou společnicí jako vystřiženou z Playboye, Kate podle angličtiny zařadila do Bronxu. Bledý, ostýchavý huběňour v těžkém obleku, který zjevně někoho vyhlížel, by mohl být jejím dědečkem.

Znovu zabloudila pohledem ke stěně, k muži ve volné košili a khaki kalhotách, se dvěma nepromokavými sportovními taškami u nohou. Nápadně se lišil od zbytku davu. Pevné, ušlechtilé rysy lehce opálené tváře zdědil nepochybně po keltských předcích. Přitahoval pohledy žen, ale s žádnou se nepozdravil. *Jakou má asi barvu očí?*

Vzpamatovala se. Ještě si nestačila vyzvednout z pásu zavazadla a uložit je do starého volkswagenu, který Larry zaparkoval na letišti, a už si ji podmanila lenivá atmosféra ostrůvku St. Vincent – zpěvný jazyk, šumění moře a teplý vánek laskající nahou kůži.

Moře.

Kate naskočila husí kůže. Promnula si paže a rozhodla se. Bledý muž, co postává asi tři metry od zajímavého chlapíka se sportovními taškami, vypadá sice starší, než čekala, ale jinak celkem vyhovuje svému poslání.

„Vítejte na St. Vincentu, pane Holdene,“ vítala ho Kate podáním ruky. „Jsem Kate Donnellyová z *Moon Rose Limited*. Mám vás odvézt z letiště.“

Muž lehce stiskl nabízenou ruku a pousmál se. „Jste milá, ale to bude omyl. Čekám na snachu. Ach, už přichází.“

Kate pobaveně sledovala, jak ebenová kráska objímá bledeho, usmívajícího se Angličana, který se hned začal vyptávat na vnoučata.

No nic, prostě omyl, povzdechla si v duchu.

„Promiňte,“ ozval se hluboký hlas za Kateinými zády dokonale angličtinou. „Nechtě jsem vás zaslechl. Čekám někoho z firmy *Moon Rose Limited*.“

Kate se otočila a zatajila dech. Tak tohle fešáka by ani ve snu netipovala na účetního. „Jsem Kate Donnellyová, *Moon Rose Limited* patří mé rodině,“ představila se.

„K vašim službám.“

Kéž by, blesklo Kate hlavou. „Jste účetní vyslaný britskou vládou jako výměna za toho druhého Angličana na palubě?“ zeptala se opatrně.

„Ne zcela. Vyrozuměl jsem, že Farnsworth bude po každém ponoru dál katalogizovat nálezy. Já jsem poradce při potápěčských projektech – dohlížím, aby činnost probíhala podle pravidel.“

„Těší mě, pane Holdene, a zároveň se omlouvám za omyl,“ řekla Kate. Podali si ruce, jak je to v byznysu zvykem – a zde nejde o nic jiného než o byznys.

Muž si sundal sluneční brýle... a Kate v tu ránu zapomněla na formálnosti. Upíraly se na ni ty nekouzelnější modrozelené oči, jaké kdy spatřila. Zajiskřilo v nich, ale vzápětí zchladly.

„Jmenuju se Holden Cameron,“ uvedl Angličan na pravou míru Katein další omyl. Ta v prvním okamžiku nepochopila, ale hned se vzpamatovala.

„Ach, moc se omlouvám. Bylo mi řečeno, že přiletí nějaký C. Holden. Ráda vás poznávám, pane Camerone.“

Muž jen pokrčil rameny a znovu si nasadil brýle. „Jaká škoda, že byznys vylučuje prosté potěšení...“ prohodil.

Přesně tak, souhlasila Kate v duchu. *Obchod je obchod. Tímhle tónem bys zmrazil celý ostrov.*

„Máte kromě těch tašek ještě další zavazadla?“ zeptala se.

„Ne. Zdržím se, jak dlouho to bude nezbytné, jen co budu moci doporučit ukončení projektu,“ odpověděl.

„Možná vás překvapí, jak se firmě daří,“ zalhala Kate chladnokrevně, aby zamaskovala strach, že její pomoc rodině přišla pozdě.

„Dáme se do práce?“ zeptal se věčně. Nebyla to žádost, ale rozkaz.

Kate zařala zuby. Prvnímu mužskému, který ji probral ze sexuální dřimoty, koluje v žilách krev, jejíž teplota je srovnatelná s hlubinou oceánu.

„Čím dříve začneme, tím dříve skončíme. Pojdte za mnou,“ zamumlala. Jen co opustili klimatizovaný letištní terminál, uvažovala, jak se ten britský ledovec vyrovná s podmínkami na lodi.

Ale to je Larryho problém.

Už abych toho chlapa předala do bratrovy péče.

Aniž se ohlédla, jestli ji údajný účetní vůbec následuje, prodírala se řidnoucími hloučky k parkovišti.

Sledovat ženu s tak výraznými vlasy nečinilo Holdenovi problém. Její houpavá chůze v něm začala probouzet predátorské pudy. Uvažoval, zda mu ji poslali záměrně, aby se rozptýlil a neprokoukl fígle v účetnictví firmy. Nic nového pod sluncem – sex bývá užitečnou zbraní. Po důkladnějším zvážení se mu ten nápad zdál nepravděpodobný. Mladá žena projevovala americkou neformálnost, ale sotva sklouzl k manýrám britského úředního suchara, stáhla se do sebe.

Škoda že při téhle misi budu všechny jen nasírat, prolétlo Holdenovi hlavou. Jenže potápěči jsou pakáží s ostrými lokty a člověk jim musí šlápnout na kuří oko, aby vzbudil patřičný respekt.

Holden věděl, o co jde, je jedním z nich – lépe řečeno byl.

Vyšel za houpajícími se boky před letištní budovu, kde vlhké parno ještě zhoršoval těžký mix vůní tropických květů smíšených s výfukovými plyny. Větve až nepřírozeně zelených keřů se pod tíhou růžových a purpurových květů skláněly k zemi. Barevnou letištní budovu obklopovaly skupinky palem s rozverně rozčereňnými čupřinami vzdušných korun.

Za pár minut opustili blahodárný stín a ocitli se na parkovišti s rozpáleným asfaltovým povrchem vyšisovaným sluncem do nudné šedi. Ačkoli teplota zde byla nižší než v pouštích severní Afriky, vzduch, nasycený vysokou vlhkostí, člověka doslova dusil. Holden věděl, že za pár hodin nebo dnů přestane brát tuto nepříjemnost na vědomí, proto ji už teď ignoroval. Pot byl součástí života asi tak jako bolest ve zraněném stehně nebo výrazné modrozelené oči.

„Tašky hodte na korbu,“ houkla Kate přes rameno na Holdena.

S nedůvěrou si prohlížel podivný dopravní prostředek. Nezamčené dveře ani otevřená okna ho nepřekvapily – o takový křáp by žádný slušný zloděj nezavadil. Kabina se barvou lišila od nákladního prostoru, pneumatiky byly už dávno bez vzorku, záďové dveře korby chyběly a celý pick-up byl stejně vybledlý od slunce jako asfalt na parkovišti.

„Dědeček neinvestuje do ničeho, co neplave na vodě nebo se nepotápí,“ vysvětlovala Kate s širokým úsměvem, když viděla Holdenův pohled.

Holden jen zvedl obočí v údivu a hodil obě tašky vedle zrezivělé plechové bedny na nářadí přivařené na dno korby. Marně hledal utahovací řemeny, povaloval se tu pouze kus starého lana. Několika zručnými pohyby jím zajistil zavazadla.

Kate mlčky sledovala jeho počínání a uklidnila ho, že nepojede tak rychle, aby něco ztratili. Pak nastoupila do rozpáleného vozu a napočtvrté se jí podařilo nastartovat.

Diesellový motor vyprodukoval oblak kouře a ustálil se v poněkud nepravidelném rytmu.

Několika ranami přestí otevřela Kate palubní přihrádku, v níž Larry nechal jednoduchou mapu cesty k pronajatému srubu. V předstihu si prostudovala mapu online, takže by se neměli ztratit. Vážený host konečně nastoupil a vůz se dal za hlubokého bručení motoru do pohybu.

Ten chlap je určitě samý sval, uvažovala Kate. Myslím, že tomuhle typu konzultantů se říká řešitel problémů... Nebo spíš odstřelovač? usmála se v duchu. *Výstižné...*

„Potápíte se?“ zeptala se.

„Proč se ptáte?“

„Protože máte pevnou postavu. Potápěči nemívají příliš tělesného tuku, snadno ho pod hladinou spálí.“

„Zajímavé,“ prohodil.

Za normálních okolností by po té poznámce zavládlo ticho, kdežto nyní ji přehlušil pronikavý křik ptáků.

Jak zábavný společník, povzdechla Kate v duchu. To bude fakt skvělá cesta... Jak dlouho se s ním bude otravovat? Moment... Možná patnáct minut na předměstí a necelé dva kilometry ke srubu.

Přeřadila a vyjela na silnici.

„Je to k lodi daleko?“ zajímalo Holdena.

„Záleží na tom, jaký má Larry program.“

„Proč?“

„Vyzvedne vás u domku, který firma pronajala pro vašeho kamaráda asi deset minut pěšky od zásobovacího mola, obchodu s potřebami pro lodě a posádky a nákladního přístaviště, které Larry využívá. Tenhle ostrov je maličký.“

Podle toho, že Holden chápal její nejednoznačné odpovědi, soudila Kate, že je mnohem bystřejší než průměrný potápěč.

„Malcolm Farnsworth pracuje také na smlouvu. Neznám ho osobně, natož abych ho považoval za kamaráda.“

„To mě nepřekvapuje.“

Kate se zdálo, že Holdenovy rysy na okamžik změkly v náznaku úsměvu. „Domníval jsem se, že Farnsworth je ubytovaný na *Golden Bough*“, poznamenal ledabyle.

Kate pokrčila rameny. „Larry vám řekne víc, já jsem přítelka teprve dnes.“

„Ach tak, chápu.“

Zařekla se, že se nebude ptát, ale nevydržela to. „Co chápete?“

„Proč nejste opálená. V tropech si člověk nezachová světlou kůži – ledaže by pobýval venku v noci.“

„Zklamu vás. V rodině Donnellyových neproudí upířská krev.“

Holden se po ní podíval úkosem. „Jak nudné...“

„Na druhé straně máme život jednodušší. Nikdy jsem neslyšela, že by se upíři věnovali potápění.“

Holdenovy rty se pohnuly v náznaku úsměvu. „Víte, jak daleko je ten pronajatý srub... či dům?“ zeptal se.

„Ne, ale jak říkám, ostrov je maličký.“

Asi pět minut jeli obklopení bujnou zelení, občas se objevil úchvatný výhled na oceán.

„Je tu stále tak teplo?“ zeptal se Holden.

„Na to se zeptejte ministra pro turismus, já už tady hodně let nežiju.“

„Patříte však k rodině těch potápěčů Donnellyových, ne?“

„S potápěním jsem skončila,“ odpověděla Kate tónem zapovídajícím další otázky.

Holden by se přesto rád dozvěděl víc. Dokud se nesetkali na letišti, nenarazil na jméno Kate Donnellyová na výplatní listině ani na seznamu posádky *Golden Bough*. Pro víc informací se obrátí na Památkový úřad.

„Už jste si nechtěla ničit sluch a vyrábět na rukou další mozoly, nebo jste toho nechala kvůli poškozeným nervům?“ zeptal se.

„Počínala jsem si opatrně, žádnou újmu na zdraví jsem neutrpěla,“ odpověděla Kate stručně.

„Musela jste být hodně mladá.“

„Dost.“

„Rozhodla jste se moudře. Nepostihnou vás některé problémy starých potápěčů, třeba dysbarická osteonekróza.“

„Tomu rozumím jen z poloviny: osteo je kost. Máte na mysli artritidu? S tou skončilo hodně potápěčů – včetně dědečka. Jste lékař?“ ohlédla se Kate po Holdenovi, ale hned zase upřela zrak na silnici.

„Potápění může vést k artritidě,“ přikývl. „V lepším případě vám vymění nefunkční kloub – proto osteonekróza. Ne, nejsem lékař, ale s potápěním jsem si užil své. Jinak by mě sem neposlali.“

Tohle bylo pro Holdena první a jediné civilní zaměstnání po zranění. Nepovažoval však za nutné se Kate svěřovat. Památkáři konzultovali jeho stav s vojenským lékařem a usoudili, že je způsobilý pracovat jako konzultant při projektech, kdy se z mořského dna vyzvedávají vzácné nálezy. Nebude se potápět.

Takový posudek Holdenovi vyhovoval. Po rehabilitaci si mnohokrát ověřil, že noha je pod hladinou funkční, i když stehno příšerně bolí. Když bude chtít, může se potápět.

Kate zpomalila a držela se za křiklavě zeleným turistickým autobusem. Připomínal gigantickou berušku. Z otevřených oken čouhaly ruce cestujících a mávaly ve větru jak exotické květy na karibském slunci.

Ve voze panovalo mlčení. Kate došla k závěru, že vlídnost nezabírá, přešla tedy rovnou k věci.

„Bratr mi nevysvětlil přesně účel vaší návštěvy, a tak nevím, jaké informace potřebujete.“

„Řekněme, že jsem poradce přes potápění,“ navrhl Holden.

„Tak bych mohla nazvat bratra i dědu,“ konstatovala Kate neutrálním tónem. „Jaký je váš konkrétní cíl?“

„Vyhodnotit projekt. Váš bratr se nepochybně zmínil, že dosavadní výsledky jsou neuspokojivé. Památkáři mě poslali najít černé díry, do kterých mizí peníze. Meteorologové předpovídají na tento týden nejméně jednu silnou bouři, nemá proto smysl držet při životě neproduktivní projekt a čekat, dokud se počasí neustálí.“

„Při kontrole výdajových dokladů,“ začala Kate opatrně, „jsem kromě běžných výdajů nenarazila na žádné díry, kudy by odtékaly peníze.“

Holden váhal, zda se má zmínit o podezření z neschopnosti nebo krádeží – nebo obojího. Pro jistotu si tohle eso ponechá v rukávě pro jinou příležitost. Z dokumentace, kterou má k dispozici, je *Moon Rose* na pokraji krachu.

Smůla. Je smutné, že neúspěchy bývají častější než úspěchy, pomyslel si. Nepotápějící se členka Donnellyovic klanu je možná nejkrásnější ženská na světě, na výsledku inspekce se přesto nic nezmění. Každá výprava na dno oceánu, musí přinést zisk nebo prestiž, zdůrazňují památkáři. A zisk je na prvním místě.

„Pak nezjistím žádný problém,“ pokrčil Holden rameny.

Zbytek cesty proběhl mlčky, otevřenými okénky občas zafoukalo a ozval se ptačí křik.

Pronajatý srub se nacházel na rekultivovaném kousku džungle, který kdysi patrně sloužil jako zemědělská půda. Okolí se dalo bez nadsázky nazvat tropickým rájem – pláže v ostrém slunci oslňovaly bělostí a vysoké palmy blahosklonně pokyvovaly načechranými korunami. To vše tvořilo něžnou kulisu nekonečné, průzračné mořské hladině. Na ostrově St. Vincent se díky sopečnému původu nacházelo i několik pláží s černým pískem, ale na jiných místech.

Kate zastavila rachotící pickup na konci provizorní příjezdové cesty vysypané jen hrubým kamením. Vyhýbala se pohledu na moře, stačilo cítit jeho vůni a slyšet křik mořských ptáků – i to bylo na ni příliš.

Zpocenýma rukama svírala volant a soustředila se na dýchání. Kdyby se nevěnovala řízení, síla místa by ji táhla ke dnu jak ledový spodní proud.

Holdenovi stačil ke zhodnocení místa zběžný pohled. U plovoucího mola byl volně ukotvený hliníkový člun. Dům nebyl nic víc než mizerná venkovská chatrč na základech splácaných ze směsi cementu neumělou domorodou rukou. Pokud byl vůbec někdy natřený, barva dávno opadala. Střecha byly kdysi šindelová; nyní, v místech, kde zrovna zatékalo, ji majitel záplatoval různorodými kusy vlnitého plechu.

Kate beze slova vystoupila, vzala z korby krabice s účetními doklady a vydala se po zarostlé kamenité cestičce ke srubu. Bylo odemčeno. Odložila krabice uvnitř a rozhlédla se. Vybavení působilo stejně uboze jako exteriér, ale zaslechla hučení lednice, což ji potěšilo – je zapojená elektřina.

Odevzdaně pokrčila rameny. Zнала finanční situaci rodiny, proto taky neočekávala Hilton. Nacházely se zde dvě miniaturní ložnice, koupelna s toaletou a kuchyňka. Zadní dveře vedly do džungle.

Když se vracela k vozu pro zavazadla, Holden si ještě stále prohlížel srub a okolí.

„Není to nic extra, ale pár dnů tady přežijeme. V zadní ložnici je patrová postel – pro vás a vašeho kolegu.“

„Přebýval jsem v horších podmínkách,“ mávl Holden rukou.

„Nejste přehnaně sebejistý? Ještě jste nebyl uvnitř,“ připomněla mu Kate.

„To není podstatné. Ubytuju se na *Golden Bough*.“

Kate se zarazila. Neříkal Larry, že kajuty jsou obsazené? Ale nač se starat, Holden je Larryho problém. Hlavně že ona zůstane na pevnině. Tečka. Při troše snahy a maximálním soustředění na Larryho takzvané účetnictví zapomene, že se ocitla na dosah místa tragédie.

Holden se s ní potkal ve dveřích. „Kam mám dát váš kufr?“ zeptal se.

„Do pokoje s jednou postelí. Díky.“ Kate se dívala, jak nenuceně kráčí úzkou chodbičkou. Litovala, že tenhle povedený exemplář připomíná kus ledu. Vtom ji upoutal kus papíru přichycený magnetickou rybičkou na dveřích malé ledničky.

*Vítej zpátky, ségro,
změnilo se pořadí ponorů, doprav toho chlapíka na lod'
jo?*

Při třetím čtení vzkazu začalo Kate hučet v uších a nemohla se nadechnout.

Jak mi to mohl udělat!

2

V PRVNÍM OKAMŽIKU MĚLA KATE CHUŤ vykašlat se na celý rodinný podnik, popadnout kufr a vrátit se na letiště. Prchla však již jednou – před patnácti lety – a od té chvíle se cítí stále na útěku. Jak dlouho ještě bude v sobě dusit tu úzkost a kam to povede?

Zhluboka dýchala, dokud nepřešel ten strašný tlak v hlavě.

Je slunečno, dokonce i vytrvalý vítr směřem k rovníku se uklidnil, jak to v srpnu a září bývá. Pracovní člun jsem ovládala už v osmi letech a dokážu to i teď. Proto jsem přece zpátky, ne? Potřebuju se konečně zbavit té příšerné tíhy, výčitek a strachu. Nechci dál křičet ze spaní a probouzet se uprostřed noci.

Ještě pár minut se soustředila na pravidelný dech.

Holden vešel do kuchyně a spatřil Kate ve strnulé póze, ze zaťaté pěsti jí čouhal kousek zmačkaného papíru.

„Všechno v pořádku?“ zeptal se opatrně.

„Lepší to být nemůže,“ procedila přes zaťaté zuby. *Až na to, že bych bráchu s chutí uškrtila.*

Holden jen mlčky vytáhl obočí.

„Zdá se, že nebudete muset na Larryho čekat,“ oznámila mu Kate a hodila zmačkaný vzkaz do malého odpadkového koše, „odvezu vás na *Golden Bough*.“ A to hned, než vztek vystřídá strach.

„Výborně,“ pochvaloval si Holden, jen mu nešlo z hlavy, proč se jeho průvodkyně tváří zlostně a současně vyděšeně jak šťvané zvíře.

Holden šel do pickupu pro zavazadla, Kate vylovila z kufru větrovku a sluneční klobouk. Pak vykročila vyšlapanou stezkou k molu, Holden pár kroků za ní. Všiml si, že ačkoli strnulá ramena naznačovala vnitřní napětí, po rozhoupaném molu šla profesionálně jistým krokem. Elegantně naskočila do motorového člunu a vstoupila do otevřeného kokpitu.

Holden si zběžně prohlédl asi šestimetrový hliníkový člun se dvěma výkonnými závěsnými motory. V kokpitu na přídí byla jen dvě sedátka s opěradly a ochranné čelní sklo. Palivová nádrž se nacházela na zádi. V nákladní části jistily náklad upínáky a kotevní lana. Nacházely se tu hliníkové potápěčské lahve, palivo a potraviny, které měly být přepraveny na *Golden Bough*.

Člun byl poškrábaný a otlučený, tisíce drobných jizev svědčily o náročné, dlouhodobé službě; po vnějším obvodu byly u samého okraje připevněné pruhy nařezané ze starých pneumatik, aby bylo možné se pohodlně přidržet. *TT Golden Bough 2* oznamoval nyní již notně oprýskaný název na přídí.

Jeden ze dvou obslužných člunů, usoudil Holden. V duchu prošel seznam vybavení přiložený ke smlouvě.

Kde asi je ten druhý a drahý motorový člun, který používá Farnsworth?

Ale to už naskočil motor, naštěstí se slabším rachotem než v pickupu. Holden se zadíval na palubu, kde kolem podélného středového spoje trošku prosakovala voda. Nebylo jí tam víc než půl hrnku.

Ještě že Donnellyovi udržují potápěčské a pomocné vybavení v přiměřeně dobrém stavu.

Kate vylezla z kokpitu a překvapeně se zadívala na Holdena. Předpokládala, že již nastoupil.

„Mám vás odstrčit?“ zeptal se.

„Není třeba. Máme čluny zařízené tak, aby s nimi mohl manévrovat jeden člověk.“

Holden lehkým krokem vstoupil do středu člunu. Poraněné stehno sice protestovalo, ale na to si dávno zvykl. Uložil zavazadla pod sedátko a pozoroval, jak Kate vyskočila na molo a nohou lehce strčila do člunu, pak naskočila a posadila se k řízení. Za několik minut se člun pohyboval maximální rychlostí a Kate na jednoduchém navigačním displeji hlídala kurz. Vytečkováná trasa je vedla ke vzdálenému bodu před nimi. Napjatý výraz v Kateině tváři mohl znamenat strach z plavby na moři, ale Holden brzy uznal, že manévruje člun s jistotou – téměř stejně dobře, jak by to dokázal on. Přesto se nezbavil pocitu, že Kate byla přinucená udělat něco, čeho se bála.

„Vy se nepohybujete na moři ráda, vidíte?“ zeptal se hlasitě, aby přehlušil motory.

Kate jako by ho zprvu neslyšela. „Nemám ráda kapustu, ale sním ji,“ promluvila konečně. „Život většinou není o tom, co máte rád.“ Po těch slovech jako by se přece jen trošku uvolnila. Zvládne to.

Určitě to zvládne, jen si musí udržovat nadhled a nenechat se pohltnout úzkostí. Oceán v okolí ostrova je nádherný. Průzračný, jiskří všemi odstíny modři, připomněla si. Upírala pohled na líně se převalující teplé vlny, oslňující proti slunci.

„Lokalita, kde se vaše rodina potápí, je asi pět kilometrů od těch ostrůvků, jestli se nemýlím,“ ukázal Holden k tmavým tečkám vyrůstajícím v dálce z vody.

Při slově *potápí* ztratila Kate opět všechn klid. Neda-leko jednoho z ostrůvků zahynuli rodiče, když pátrali po vraku legendární pirátské galéry *Bloody Green*. „Nevím. Naviguju člun po trase, kterou mi někdo uložil do počítače,“ odpověděla.

Vzpomínky a instinkt Kate přesto napovídaly, že *Golden Bough* kotví nepříjemně blízko místa, kde matka zmizela pod hladinou a ona s vypětím všech sil vytáhla z rozbouře-

ného moře otcovo tělo sevřené v křeči. Potlačila vzpomínku do nejtemnějšího zákoutí mysli a soustředila pohled na zvětšující se siluetu *Golden Bough*. Černý stěžň a tmavě rudý trup působily v kontrastu s modrou oblohou a mořem jako nepřehlédnutelný orientační bod. Čím blíž připlouvali, tím silněji si Kate uvědomovala, kolik let je tohle plavidlo na vodě; nutně vyžaduje důkladné očištění trupu i nový nátěr, bohužel svou nevděčnou prací dědeček taktak vydělá na běžnou údržbu. Takovými úvahami se Kate snažila vyhnout černým vzpomínkám na rodinnou tragédii.

„Nevypadá, že by jí bylo víc než šedesát,“ pronesl Holden suše.

„*Golden Bough* postavila firma Cooper Shipping Works v roce 1956 a prodala ji v roce 1966,“ uvedla Kate základní fakta. „Děda loď koupil po krachu posledního majitele.“

Holden uznale pokyvoval hlavou. Uvedená loďařská firma měla na obou stranách Atlantiku pověst stavitele spolehlivých plavidel za přijatelnou cenu. „Dneska podobnou kvalitu nenajdete,“ poznamenal.

„Děda to taky říká.“ Kate zpomalila, protože se blížili k pravoboku *Golden Bough*, kde byla část gumového nárazníku v úrovni spodní paluby zavěšená na pantech, aby se dala sklopit. Přes zábradlí zvědavě vykukovali potápěči, kteří měli volno. Kate jim zamávala a obratně natočila člun k bočnímu vstupu.

Holden v duchu hodnotil potápěčskou loď. Nebyla nabýskaná, a přesto si jistě poradila se všemi rozmary oceánu – pokud ovšem jsou motory řádně a pravidelně udržované. Nebývá vzácností, že pod čistou, nalakovanou skořápkou se skrývá shnilé jádro.

„Tamhle je Larry,“ kývla Kate k palubě a opatrně přirazila k boku lodi. „Hned sem přiběhne, zatím si nahoru hoďte zavazadla. Vystupte na gumový nárazník a pak na dolní palubu,“ poradila Holdenovi.

„Mám vzít lano?“

„Díky, není třeba. Jen co posádka vyloží zásoby, vrátím se. Pracuju na pobřeží,“ odpověděla se zarážející strohostí. *Vnímej jeho sexy vzhled, zapomeň na chladného robota uvnitř.* To už na ni volal bratr.

„No tak, ségro, hoď mi lano. Kdy jsme se vůbec viděli naposled?“

Kate bleskla pohledem po mužích ebenové a hnědé pleti, zastavila se u bratrova sluncem zrudlého pihovatého obličej. Zpod čepice čouhaly chomáče oranžovorudých vlasů. Na okamžik jí bylo zase pět a hleděla do otcovy tváře. V očích jí pálily slzy.

Krucinál, Larry. Dobře víš, že nechci na palubu... A taky víš, že bych měla. Tak to udělám, ale pod vodu mě nedostaneš ani za všechny poklady v Karibském moři.

Holden hodil Larrymu lano. Stačilo mu pár okamžiků, aby si všiml, jak jeho krásná lodivodka přísně semkla rty, pobledla, zrudla a znovu zbledla. Nakonec přece jen vypnula motor.

„Až po vás,“ pokynul Holden zdvořile a sledoval, s jakou kočičí mrštností vyskočila ze člunu na palubu lodi, kde ji nějaký muž – patrně bratr – sevřel v náručí. V prvním okamžiku strnula, ale pak objetí opětovala.

Holden bratrovi záviděl. Jak rád by sám ochutnal ty plné rty... V jeho pozici je bohužel nepřijatelné i hříšné pomyšlení. Mručení posádky odvrátilo jeho pozornost od přitažlivé ženy k suchopárné práci.

Na schůzce před odletem ho šéfové informovali, že Larry je kapitán lodi a řídí operace, ale po ukončení každé z nich podává zprávu staršímu Donnellymu. Patrick Donnelly je přinejmenším darebák, v horším případě zloděj. Proslul jako dychtivý hledač podmořských pokladů a vášně ho neopustila ani poté, co mu oceán vzal syna a snachu. Žádná kořist nebyla pro Donnellyho dost velká. Stejně jako všichni

jemu podobní nadšenci podléhal iluzi, že ze dna oceánu vyloví příště ještě něco vzácnějšího. Ani synova tragická smrt ho nepřiměla pověsit riskantní podnikání na hřebík.

Jde o nemoc nebo šílenství, usoudil Holden, *a podle všeho nakazil Patrick Donnelly svou posedlostí i vnuka, nikoli však atraktivní vnučku.*

Holden si znovu připomněl svůj úkol a přenesl pozornost od Kate k posádce připravené přivítat hosty. Podle barvy pleti šlo většinou o štíhlé, šlachovité domorodce. Pouze jednoho potápěče tipoval Holden podle rovných tmavých vlasů a světlejší pleti na Španěla nebo Jihoameričana. Všichni byli hladce oholení. Potápěči si dovolí nechat narůst vousy jen ve volném čase. Bradky a knírky by mohly bránit těsnému přilnutí masky k tváři.

Na palubu vyšel muž v neforemném oděvu, rozčuchanou blond hřívu měl v týle staženou koženou šňůrkou. Podle kousků těsta ve vousech a dřevěné vařečky v ruce lodní kuchař.

Posádka si pečlivě prohlížela Holdena s neskrývanou nedůvěrou.

Co na tom, pomyslel si Holden jízlivě, *však jsem je nepřišel adoptovat nebo zvát na pivo. Přišla chvíle, abych se začal chovat jako zarputilý úřednický šiml.*

Hodil tašky na palubu a vystoupil na loď.

Kate ucítila za zády Holdenovu přítomnost. „Jestli mě budeš nutit do neoprenu, hodím ho do moře,“ pohrozila tiše bratrovi.

Larry se rozchechtal. „Tak tohle je zas moje ségra Kitty Kat! Vítej domů!“

Kate potahala bratra za vlasy, aby dala na srozuměnou, že nežertovala. Než mohla něco říct, Larry ji obešel a natáhl ruku.

„Pan Holden?“ zeptal se.

Holden pomalu zakroutil hlavou a potřásl si s Larrym rukou ve stylu leklé ryby. „Jmenuju se Holden Cameron.

Mám provést kontrolu vašeho účetnictví. Ubytujte mě a pak mě můžete informovat o průběhu projektu.“

Kate se po Holdenovi podívala úkošem. Ten chlap se patrně rozhodl odhalit nejméně sympatickou stránku své osobnosti.

„Zajistil jsem vám bydlení na břehu, na lodi není jediné volné místo,“ řekl Larry upjatě a rozhodil rukama. „Nesme výletní parník.“

„Nevadí, nejsem turista. Moji kajutu, prosím,“ zopakoval Holden škrobeně. Přes sluneční zrcadlovky pozoroval, jak Larry rudne vztekem.

Potápěči za Larryho zády zpozorněli a počáteční nedůvěřivé pohledy vystřídala zvědavost, kdo v téhle slovní potyčce získá navrch.

Holden se tvářil, že posádku nevnímá, i když mu neunikla jediná změna výrazu. Podle toho snadno usoudí, jestli je Larry šéfem jen podle jména nebo se mužstvo za něho v případném otevřeném sporu postaví. Momentálně vyčkávali a sledovali scénu.

Stejně tak Kate. Její skeptický výraz naznačoval, že Holdenovu důležitost nebere vážně. Nemohl toho litovat, na to ho příliš přitahovala. No, taky ho upoutala smyslem pro humor. Zato její bratr byl připravený vrhnout veledůležitého úředníka přes palubu.

„Z jakého titulu si hrajete na pána vesmíru?“ zavrčel Larry.

„Musím se opakovat? Přečtěte si smlouvu. Jste povinen poskytnout stravu a ubytování kterémukoli zástupci londýnského památkového úřadu –“

„Vše zajistíme,“ přerušil ho Larry, „ale ne na lodi. Na břehu máte připravené ubytování s Kate a Malcolmem, pokud zrovna nebude tady na lodi dohánět protokolování nálezů.“

„Ty dosud nalezené paběrky, ho přece časově nijak nezatěžují,“ ušklíbl se Holden pohrdavě.

Kate uchopila bratra za zápěstí – věděla, jak je vznětlivý, a nebylo rozumné vyvolávat hned na počátku konflikt. „Zapsání keramického střepu i zlatého dublonu trvá stejně dlouho,“ pronesla tónem napovídajícím, že tohle by měl Holden vědět.

„Škoda, že keramické střepy nezaplatí režii,“ podotkl Holden ironicky.

„Jste to vy, kdo potřeboval tu práci udělat a sami jste na to neměli. A není váš problém, jakým způsobem jsme ji provedli my,“ odrazil Larry útok.

„Zatím není dokončená – a to je váš problém,“ připomněl mu Holden.

Kate sevřela bratrovo zápěstí pevněji.

„Buďte rádi, že se našlo aspoň tolik. Loňská bouřka, která vrak odkryla, roznesla celý jeho obsah po mořském dně bůhví kam.“

„A ta další ho zase zaplaví pískem,“ dodal Holden. „Podle nejnovějších předpovědí britských meteorologů se bouřkové pásmo rozšíří na tuhle oblast během šesti osmi dnů.“

„Jenže ta loňská,“ začal Larry, ale hned odbočil. „Dva velké zásahy za rok ve stejném pásmu jsou –“

„Počasí na váš názor kašle, pane Donnelly,“ přerušil ho Holden znovu. „Když hodíte mincí desetkrát po sobě hlavu, jaká je šance, že vám vyjde i po jedenácté?“ Sledoval, jak Larry zápasí s těžkými počty – možná díky tmavým kruhům pod očima svědčícím o únavě či nakyslému pachu piva v jeho dechu. Nejspíš ale jen proto, že mu na rozdíl od mladší sestry chybí přiměřené matematické dovednosti.

„Šance je,“ začala Kate.

„Ptám se vašeho bratra,“ upozornil ji Holden.

„Méně než dvě procenta,“ řekl Larry.

Kate povzdechla.

„Omyl. Je to padesát na padesát,“ opravil ho Holden.

„Očividně máte větší mezery než si poradit s jednoduchým

účetnictvím. Památkový úřad je pevně přesvědčený, že vrak H-37 obsahuje daleko víc, než je dosud zapsáno. S blížící se bouří nemáme čas nalézt celý poklad a vyzvednout ho. A to je, pane Donnelly, problém nás obou. Vyrovnáme se s ním?“

Kate svírala bratrovo zápěstí jako v kleštích, jen aby mu zabránila vychrlit, co mu slina na jazyk přinese. Muži soustředili pozornost na Holdena. Nepodpořili ho, ale evidentně pochopili, že si na své konto připsal bod. „Jakou máte jistotu, že na vás dole čeká poklad?“ ozvala se Kate důrazně. „Ve smlouvě se pouze praví, že Kancelář pro správu a rekultivaci historických objektů, pobočka Památkového úřadu, si činí nárok na vše, co naše firma *Moon Rose Limited* z mořského dna vyzvedne. Pokud vím, nebyl dotyčný vrak úředně identifikován a nikdo neví, co se dole nachází. Považuji proto za předčasné mluvit o hodnotách.“

Kate se na rozdíl od Larryho neobhajovala. Jako mladší sestra se dávno naučila, že nejlepší obrana je útok.

„Domníváte se tedy, že by se Památkový úřad měl spokojit s dělovými koulemi a tretkami, které jste dosud vylovíli?“ otázal se Holden. „Tenhle projekt už stál –“

„Přesně tolik, kolik se pro začátek ve smlouvě dojednalo,“ přerušila Kate Holden. „Což je mimochodem mnohem méně, než by vás stála doprava britského potápěčského týmu – pokud ovšem vůbec nějaký máte – na místo dřív, než skončí období bezvětrí.“

„Jo, přesně tak,“ přitakal Larry a objal Kate kolem ramen. *Vidíš, ségro, proto tě tady potřebujeme.* „Tam dole jde o krk nám, ne vám. Tak přestaňte všechny nasírat a znevažovat naši práci.“

„Vyzvedli jsme téměř stovku stříbrných ingotů a stříbrné šperky,“ pokračovala Kate. „Všechno můžete roztavit a uložit do královské pokladnice. Je trapné tvrdit, že jste dosud vyšli s prázdnou.“

„I když roztavené stříbro pozbývá historickou hodnotu a prodalo by se za současnou cenu, můj zaměstnavatel celkem oprávněně neočekává návrat investic do projektu,“ zdůraznil Holden.

„Proto se taky nazývá *hon* za pokladem. Nikdy nemáte jistotu, že něco objevíte,“ poznamenala Kate.

„Bod pro milou slečnu,“ přikývl Holden s úsměvem, který neměl v plánu. Pak se obrátil na potápěče. „Formality jsme vyřídili a neplýtvajte časem. Vraťte se k práci, v případě potřeby si promluvím s každým jednotlivě.“

Muži po krátkém zaváhání poslechli – přijali Holdenovu autoritu.

Což bylo účelem téhle frašky, pomyslel si spokojeně. Starý dobrák Larry už nemusí nic počítat a konečně vychladne.

Kate se nehýbala. Úsměv, kterým ji Holden obdařil, ho proměnil z robota v muže, v jehož přítomnosti se jí zrychluje tep. Tušila, že jeho osobnost skrývá mnoho pozoruhodných rysů. V každém případě dokáže pan Cameron komukoli pořádně zatopit, když to uzná za vhodné.

3

KATE SE OTOČILA PO SMĚRU HOLDENOVA POHLEDU – upíral se na Patricka Donnellyho vzadu na palubě, kde stál nejspíš od začátku. Holdenovu bystrému zraku nic neuniklo. Napětí mezi oběma muži zabránilo Kate, aby se rozběhla a dědečka objala. Vysoká, šlachovitá postava v uvolněné, přesto viditelně odtažené póze působila v plném slunci dramaticky. Dohněda opálenou pleš lemoval nad ušima odrostlý věnec vlasů, z úst visela vyhaslá dýmka. Patrick Donnelly se opíral o zábradlí a inteligentními očima poměřoval nově příchozího.

„Předpokládám, že jste Patrick Donnelly,“ promluvil Holden jako první.

„Na *Golden Bough* mě oslovují *kapitáne*,“ upřesnil dědeček.

Holden překvapeně povytáhl černé obočí. V dokumentaci byl uvedený jako kapitán Larry. Na druhé straně se skutečnost od papírů často hodně liší, připustil Holden. Právě díky tomu rozdílu on sám získal práci.

„Věřím, že si najdete chvíli na rozhovor, jen co se podívám do technické centrály,“ řekl Holden.

„Jsem stále k dispozici.“

„V každém případě je to příjemnější než u soudu bojovat o přisvojené poklady,“ neubránil se Holden ironické poznámce.

„Pijavice ve vládě jsou horší než pojišťovny. Nikdo nejde pod hladinu, aby riskoval zhýčkanou prdel, co? Zato já hle-

dám, potápím se, riskuju život a občas něco najdu... Já, ne vaši prohnili byrokrati, rozumíte? Podle zákonů moře mi patří každý poklad, který vyzvednu ze dna.“

„Kdysi to platilo,“ souhlasil Holden, „k vaši smůle ty časy dávno minuly.“

„Prohnili, nenažraní supi.“

Holden nebral urážky osobně. Před odletem pozorně pročtl dlouhé soudní spisy případu Donnelly i méně formální novinové komentáře. Míval pověst lidového hrdiny, protože našel odvahu drsně se postavit proti soudcům a právníkům. V jednadvacátém století svou vážnost pozbyl.

Ne že by se Patrick Donnelly kvůli tomu změnil – starého vlka zlomí až smrt.

Kate mlčky sledovala, jak děda Donnelly přesunul pohled od Holdena k východnímu obzoru. Pak se ušklíbl a zmizel do kormidelny.

Kate vydechla – ani si neuvědomovala, že celou dobu tají dech. Pochopila, že Larry sehraje v dramatu na *Golden Bough* vedlejší roli. O prvenství se utká děda s Holdenem.

Chudák Larry. Dědečkovy pohrdání názory druhých mu poměrně značně komplikuje život.

Přesto přežívá. Larry vždycky přežil.

„Podívám se do technické centrály,“ obrátil se Holden k Larrymu, ten se však ani nepohnul a podle rudých skvrn na tváři stěží potlačoval výbuch vzteku.

„Přemístili jste centrálu od doby, kdy ho vedl otec?“ zeptala se Kate bratra. Ten zavrtěl hlavou.

„Skoro nic se nezměnilo. Je tam trochu méně místa, protože ho používáme částečně jako skladiště zásob materiálu, abychom na břeh nemuseli tak často. Palivo je drahé... To mi připomíná...“ Zavolal prvního muže z posádky, kterého zahlédl. „Vyložte člun,“ požádal ho.

„Zdá se, že role vašeho průvodce zůstala na mně,“ konstatovala Kate klidně. Jako by nestačilo stát na palubě *Golden*

Bough, musí ještě do podpalubí, do spárů nejhrůznějších vzpomínek. S hlubokým povzdechem otevřela dveře pokryté povlakem soli a vstoupila do relativního šera.

Technické centrum obsluhovala mnohokrát – naposled...

Zelené světlo potápěčských kamer signalizovalo, že potápěči vystupovali příliš rychle. Nezastavili se ani na dekompresních zastávkách, zřetelně vyznačených na zatíženém lanu zavěšeném na bóji.

„Co se stalo? Co je, tati! Odpověz! Táto!“ ječela do mikrofonu.

Neodpověděl... a pak už ani nebylo třeba.

Něco se porouchalo na mámině potápěčské výstroji. Tělo se bezvládně vznášelo ve vodě a otec s ním co nejrychleji směřoval k hladině.

„Ach bože! Ne! Tati!“

Pokud ji vůbec slyšel, nereagoval. Soustředil se jen na to, jak dostat manželku co nejrychleji na hladinu.

Holden si jako jediný všiml Kateiny nepřirozené strnulosti. Sundal brýle, postavil se před ni a zaclonil ji před bratrovým pohledem. Pak se zlehounka dotkl její chladné tváře, aby ji vytrhl z toho podivného transu. Otřásla se. Pod jeho pronikavým pohledem se vzpamatovala a potlačila hrůznou scénu.

„Můžeme vejít dovnitř?“ zeptal se tiše.

„Vaše oči...“ zašeptala. „Tak krásné... Dračí oči.“ Pak se najednou dostala do naprosto bdělého stavu, dokonce se zarděla. „Jsem připravená,“ zalhala bez váhání. Nezbývá nic jiného než být připravená. Vše teď záleží na ní. „Ty taky, Larry,“ oslovila bratra. „Náš host se jistě zeptá na věci, o kterých já nevím.“

„Minutku,“ houkl Larry z paluby, „ještě mrknu, jestli zásoby ukládají správně.“

Jakmile oči přivykly šeru, Kate se trochu uklidila. Vešla hlouběji do podpalubí, dala se doprava a po příkrých

schůdkách, skoro jen žebříku, vystoupala na hlavní palubu. Sotva vystrčila hlavu, vyvstala jí před očima nejděsivější vzpomínka v životě.

Po schůdkách na palubu, bez rozumného úsudku, v záchvatu zoufalství...

Křik...

Kvapné spuštění člunu. Kužel svítilny klouže po rozbouraném oceánu.

Křik...

Vyčerpávající snaha dostat rodiče do člunu při ohlušujícím hřmění a elektrizujících klikaticích blesků.

Máma zmizela pod hladinou. Otcovo tělo zkroucené v křeči s vypětím sil zachytila a dostala z vody. V panické hrůze napínala zrak, zda svítilna nezachytí tmavou siluetu matčina těla.

„Je mi to strašně líto, mami. Líúto! Slyšíš, maminko?“

„Kate?“ dotkl se Holden zlehka její zpocené ruky. *„Vrat se do přítomnosti, Kate. Uklidni se, nic ti nehrozí.“*

Nevědomky se o něho opřela. Útěchu postrádala tenkrát v sedmnácti, kdy nedokázala zachránit ani jednoho z rodičů. Hodiny strávila osamělá v bouři a marně doufala, že spatří ve vlnách tmavý stín neoprenu, zatímco otcovo tělo chladlo na dně člunu.

Matčino tělo se nenašlo – další oběť rozlíceného vodního živlu a prokletého vraku *Moon Rose*.

Kate ovinuly silné ruce a hluboký, tichý hlas jí šeptal do ucha konejšivá slova. Ještě hlouběji se schoulila do hřejivé mužské náruče, dokud ticho neprořizla bratrovo hulákání na posádku. Chvatně od Holdena odstoupila.

„Musím si zvyknout,“ řekla, *aniž se na něho podívala, „nebyla jsem na palubě od sedmnácti.“*

„Chápu,“ řekl tónem napovídajícím, že ví, jak nepodstatný zlomek pravdy mu Kate odhalila.

Časem se dozví všechno.

Opakoval si, že jeho zvědavost pramení pouze z pracovních povinností, přestože cítil něco jiného. Zlehka se dotkl Kateiny tváře a ustoupil právě v okamžiku, kdy se ve dveřích objevil Larry. Stále ještě něco pokřikoval přes rameno.

Kate upřela pohled před sebe a kráčela úzkou uličkou, po jejíchž obou stranách vedly dveře natřené křiklavými barvami do kajut posádky. Jedny zůstaly dokořán a nabízely pohled na neustlané palandy, děsný nepořádek, a navíc se zevnitř linul vyčpělý pach alkoholu, mísící se s vůní moře a motorového oleje.

Holden se zastavil a nahlédl dovnitř – zdálo se mu, že v rohu leží na hromadě špinavého prádla prázdná láhev od rumu. Alkohol se na lodi buďto toleroval, nebo nikoho nezajímalo, jestli posádka náhodou nepije.

Kate klepla na poslední dveře. „Pojď dál, sakra, nemám čas,“ ozval se zevnitř netrpělivý hlas s neanglickým přízvukem.

Kate otevřela plechové dveře dokořán a pokynula Holdenovi, aby šel za ní. Postřehl, že se mu na okamžik upřeně zadívala do očí, a povzdechl si. Lidem vždycky chvíli trvalo, než si zvykli na jejich výraznou barvu. Odvrátil zrak a zadíval se přes Kateino rameno do místnosti monitorovacího centra.

Kate Holdena nepředstavila a člen posádky, který zařízení obsluhoval, se po příchozích ani neohlédl. Holden nebral zdánlivou nezdvořilost osobně. Ve chvíli, kdy potápěč pracuje pod vodou, musí mu technická podpora na palubě věnovat veškerou pozornost. Prostor monitorovacího centra na přídi tvořil tunel rozšiřující se směrem ke dveřím. Zúžené části dominovaly v půlkruhu blikající monitory. Obrazovka po operátorově pravé ruce zachycovala mořské dno rozdělené zelenými topografickými mřížkami do pracovních sektorů. Tak bylo možné přesně určit polohu potápěče nebo vyznačit v dané chvíli prozkoumávané místo.

Holden profesionálním pohledem vyhodnotil množství elektronického zařízení pospojovaného neuvěřitelným množstvím káblíků připomínajících hadí doupě. Vybavení monitorovací centrály této potápěčské lodi tvořily jak komponenty hodné umístění v muzeu, tak moderní štíhlé černé krabičky z japonského spotřebitelského trhu. Tahle nesourodá směsice techniky kupodivu přesto podávala uspokojivý výkon. Hlavní monitor sledoval potápěče při práci. Vrak se nacházel hodně hluboko, proto byl obraz zakašený do šedomodra, pouze potápěčská světla zabírala korály v celé škále jejich přirozených barev.

Největší nános písku a bahna byl již z vraku odstraněný, přesněji řečeno spláchnutý prudkým proudem vody vedeným od rotující vrtule lodního šroubu širokými hadicemi nasměrovanými ke konkrétnímu místu. Tento proces byl velmi náročný na spotřebu nafty pro hlavní motory, proto se používal pouze tam, kde se předpokládal nález pokladu. Zbytek obsahu vraku zůstal na mořském dně pod stoletým nánosem písku.

Následovala mravenčí práce potápěčů – proplouvání mezerami masivního, polorozpadlého trupu propadajícího se do stále větší hloubky, někdy mnoho, mnoho metrů, dokud zbytky vraku nenarazí na tvrdé dno.

Jeden potápěč zrovna proséval písek nahromaděný za trsem korálů. Při každém pohybu ruky se písek rozvířil vysoko do vzduchu jako pomalá, tichá ozvěna.

Holden dobře znal ten podivný dojem odříznutí od zbytku světa. Při prvních ponorech ho prožije každý potápěč. Pro člověka představují mořské hlubiny zpomalený svět podobný dokumentárním záběrům z prvního přistání kosmonautů na Měsíci. Vše se tu odvíjí s minimálně jednodenním zpožděním.

Připomněl si ten podivný, beztlížný balet, když ho voda nadnášela a musel neustále pohybovat ploutvemi a rukama,

aby udržel správný směr. Těžké předměty pochopitelně padají ke dnu a můžou smolaře zasáhnout. Nikdo se pod vodou nedokáže hýbat stejně rychle jako na zemi.

A ani zdaleka takovou rychlostí jako střepina z právě vybuchlé námořní miny, doplnil v duchu a bezděčně si promnul necitlivé stehno. Ve vodě měla jeho krev modrozelenou barvu, na vzduchu šarlatově rudou, po zaschnutí černou. Vytáhli ho a okamžitě umístili do dekompresní komory; celou dobu na něho dohlížel lékař.

Holden koutkem oka sledoval Kateinu reakci v přeplněné centrále. Stála tu klidná, s krůpějemi potu na čele, asi díky nedostatku vzduchu v uzavřeném prostoru. Ani ruce se jí netřáslly. Vypadala dobře... Nejen to, byla to vážně krásná ženská.

Musím se velice opatrně dopátrat jejího životního příběhu. Nebyl bych první detektiv uvízlý v síti sexy zloděje.

Pragmatická stránka jeho osobnosti doufala, že se Kate podílí na rodinném podvodu – pak by bylo vše mnohem snazší. Přesto mu něco napovídalo, že do něho není zapletená. Tak jako tak cítil, že jeho život směřuje k nečekaným změnám.

Holdenovu pozornost upoutalo zablesknutí malého monitoru počítače připevněného na potápěčově zápěstí. Prsty v černých neoprenových rukavicích prohrabávaly písek jako dva nemotorné smetáky; nad hlavou potápěče se v ladném rytmu houpaly vějířovité listy vodních rostlin, jako by se té marné lidské úpornosti tiše vysmívaly. Do zorného úhlu kamery se dostala silueta žraloka tygřího. Holden s Kate ztuhli, jen Larry se klidně drbal ve vousech. Potápěč si žraloka nevšímal a operátora před monitory zajímal především sáček se sušenými lupínky vepřového masa než cokoli jiného, včetně osob za jeho zády. Podle masitého krku a tváří strávil víc času u jídla než cvičením.

Tak tenhle je na potápění příliš vykrmený, pomyslel si Holden znechuceně. Viděl jsem dost znuděných potápěčů, kteří do sebe tlačili tisíce kalorií, jenže je při práci snadno spálili.

V místnosti se ozývalo pouze křupání.

„Krucinál, Volkerte,“ ozvalo se ze sluchátek, „přestaň mi chroustat do ucha.“

„Je tady děsná nuda,“ zabručel Volkert.

„A co myslíš, že je dole? Říkáš, žeš mě tentokrát navigoval na správné místo,“ posteskl si potápěč, „ale našel jsem houby a směsí ubývá.“

Potápěčova angličtina měla silný španělský přízvuk poznamenaný melodickým karibským rytmem. Nakonec dodal ještě pár pepných frází ve španělštině.

Holden se ohlédl po Kate.

Vycítila jeho pohled a usmála se. „Vyrůstala jsem mezi potápěči,“ poznamenala tiše, „a ve čtyřech letech jsem dokázala klít ve třech jazycích a pěti dialektech. Pokud nikdo nemíří na mou osobu, ignoruju je.“

Holdenovy bývalé kolegyně z armády měly stejný přístup. Vyrovnaly se mužům schopnostmi a podle situace i jadrným slovníkem.

„Haló,“ ozvalo se z jiného mikrofону. „Haló, *Golden Bough*.“

Holden okamžitě postřehl londýnský přízvuk.

„Tady Malcolm. Ozvěte se někdo.“

Volkert odložil mikrofon a sáhl po lodním telefonu. „Slyším, Malcolme, pokračuj.“

„Á, výborně,“ reagoval Malcolm potěšeně, jako by ho fungující přístroj překvapil. „Poslední nálezy jsem zapsal a označil, jsou připravené pro naše lordstvo v Británii. Děje se dole něco výjimečného nebo zbytek dne prosedím?“

Jediné britské lordstvo v doslechu zvedlo udiveně obočí.